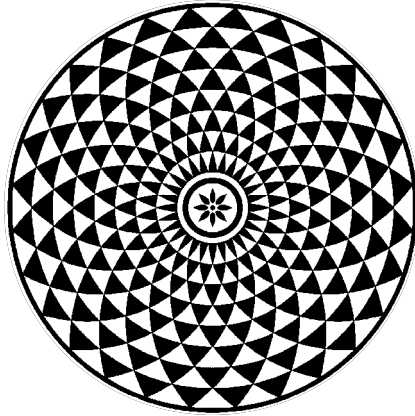

I. RÉSZ

A GARRISON OAKS-I KÖNYVTÁR

1. fejezet

Napkelte

I

Carolyn vérben ázva, mezítláb, egyedül sétált a kétsávos aszfalton, amelyet az amerikaiak 78-as országútnak hívnak. A legtöbb könyvtáros, beleértve Carolynt is, úgy gondolt erre az útra, mint a Taco Útjára, annak a mexikói étkezdének a tiszteletére, ahová néha kiszurrantak. *A guacamolékunk*, gondolta a nő, *tényleg nagyon jó*. Megkordult a gyomra. A talpa alatt narancsvörös, kellemesen ropogós tölgyfalevelek zörögtek, lélegzete fehér felhőként szállt el a hajnalt váró levegőben. Az obszidiánkés, amellyel megölte Miner nyomozót, a derekába tűzve lapult, élesen, titkosan.

Mosolygott.

Az autók ritkának számítottak ezen az úton, ha nem is teljesen szokatlanak. Éjjeli sétája alatt eddig ötöt látott. Az a megviselt Ford F-250, amely most lefékezett előtte, már harmadikként állt meg, hogy a gazdája jobban szemügyre vehesse őt. A sofőr besorolt a túloldali padkához, a kavicsok csikorogtak a kerekek alatt. Amikor leeresztette az ablakot, Carolynt bagó, régi olaj és széna szaga csapta meg. A kormány mögött egy ősz hajú férfi ült, mellette egy német juhász vizslatta gyanakvóan a nőt.

Ó, *a rohadt életbe*. Nem akarta bántani őket.

– Jézusom – szólalt meg a sofőr. – Balesetet szenvedett? – Szavai aggodalomtól csengtek. Igazi aggodalomtól, nem egy ragadozó megtévesztő hangjától, amivel a legutóbbi férfi próbálkozott. Carolyn ebből tudta, hogy az öregebb úgy néz rá, ahogyan egy apa a lányára. Egy kicsit megnyugodott.

– Nem – válaszolta, és a kutyát fürkészte. – Semmi ilyesmi. Csak akadt egy kis felfordulás a pajtában. Az egyik lóval. – Nem volt semmiféle pajta

és semmiféle ló. De a férfi szagából tudta, hogy kedveli az állatokat, és tisztában van vele, hogy a tartásuk néha véres munka. – Nehéz szülés, nekem is és neki is. – Carolyn szomorúan elmosolyodott, és kezével zöld, a Miner nyomozó vérértől elfeketedett és megmerevedett selyemruhájára mutatott. – Tönkrement a ruhám.

– Próbálja szódával – mondta a férfi szárazon. A kutya enyhén felmordult. – Csendet, Buddy.

Carolyn nem egészen értette, mire céloz a „szódával”, de a hangszínéből tudta, hogy a férfi viccel. *Nem afféle hahaha-poént süített el, inkább csak amolyan szánakozót.* Felhorkant.

– Úgy lesz.

– A ló jól van? – ismét igazi aggodalom a hangjában.

– Igen, és a csikó is. Csak hosszú éjszaka volt. Gondoltam, sétálok egyet, hogy kitisztítsam a fejem.

– Meztláb?

A nő vállat vont.

– Errefelé nem vagyunk finnyásak. – És ezzel igazat is mondott.

– Elvigyem?

– Nem, de köszönöm. Az apám arrafelé lakik, nem messze innen. – Ez is igaz volt.

– Hol, a postahivatal környékén?

– Garrison Oaksban.

Az öregember ezen egy pillanatra elmerengett, próbálta felidézni, honnan ismerős neki a név. Egy kis idő után feladta. Carolyn felvilágosíthatta volna, hogy naponta négyszer elhajthat Garrison Oaks mellett ezer éven át, és még úgy sem jegyezné meg, de nem tette.

– Ahhhha... – mondta az öreg bizonytalanul. – Értem. – Most nem kifejezetten atyai tekintettel pillantott a nő lábára. – Biztos nem akarja, hogy elvigyem? Buddy nem bánná, ugye, haver? – megpaskolta maga mellett az elhízott kutyát. Buddy csak nézte Carolynt, barna szemében vadság és gyanakvás ült.

– Nem, megvagyok. Még szellőztetem a fejem egy kicsit. De azért köszönöm. – Az arcára erőltetett egy mosolyt.

– Nincs mit.

Az öregember sebességbe tette a kocsit, és elhajtott, meleg benzingőzbe burkolva Carolynt.

A nő addig állt ott, és nézte a távolodó autót, amíg a hátsó lámpái el nem tűntek egy kanyar mögött. *Azt hiszem, ennyi ismerkedés elég volt egy éjszakára.* Felkapaszkodott a meredélyen, és besurrant az erdőbe. A hold még mindig teli korongként csüngött az égen. Az amerikaiak „októbernek” vagy néha „őszenek” hívták ezt az időszakot, de a könyvtárosok az égiek szerint mérték az időt. A ma éjjel a hetedik holdé volt, az pedig a fekete panasz holdja. Fénye alatt csupasz ágak árnyékai vetültek Carolyn sebhelyeire.

Jó másfél kilométer után eljutott egy üreges fához, ahová a köntösét rejtette. Kirázta belőle a fakérget, és amennyire tudta, megtisztította. A véres ruha egy darabját eltette Davidnek, a többit pedig eldobta, majd belebújt a köntösbe, és a fejére húzta a kapucniját. Szerette azt a ruhát – jól érezte magát a selyemben –, de a köntös durva pamutja megnyugtatta. Ismerősnek tűnt, és mást nem is várt el egy ruhától.

Mélyebbre hatolt az erdőben. A levelek és fenyőtűk alatti kövek kelleme-sen nyomták a talpát, mintha csak valami tudatalatti viszketést vakartak volna meg. *Itt van a következő gerinc mögött, gondolta.* Garrison Oaks. Egyrészt hamuvá akarta égetni az egész helyet, másrészt viszont mégis jó lesz újra látni.

Otthon.

II

Carolyn és a többiek nem könyvtárosnak születtek. Egykor – úgy tűnt, még emlékezett erre – bizony nagyon is amerikaiak voltak. A nő egy kicsit még emlékezett erre – például valamire, amit Bionic Womannek hívtak, és valami másra, amit Reese mogyoróvajás sütijének. De egy nap, amikor Carolyn nyolc éves lehetett, Apára rárontottak az ellenségei. Apa túlélte, ahogy Carolyn és egy maroknyi másik gyerek is. A szülei azonban nem.

Emlékezett Apa hangjára az olvadó aszfalt szagát árasztó fekete füstön át, és emlékezett, hogy mögötte, a házaik helyén, tompa narancsszínben ragyogó, mély kráterek tátongtak.

– Most már pelapik vagytok – mondta Apa. – Ez egy régi szó. Olyasmit jelent, mint a „könyvtáros” és mint a „tanítvány”. Befogadlak benneteket a házamba, és a régi szokásoknak megfelelően foglak felnevelni titeket, ugyanúgy, ahogyan engem is felneveltek. Megtanítom nektek mindazt, amit nekem tanítottak.

Egyszer sem kérdezte tőlük, hogy ők maguk mit akarnának.

Carolyn, nem lévén hálátlan, eleinte igyekezett a kedvére tenni. Anyut és aput örökre elveszítette. Ezt megértette. Most már csak Apára számíthatott, és egy ideig úgy tűnt, nem követel olyan sokat tőle. De az ő otthona más volt. Édességek és tévé helyett árnyékok és vastag, kézzel írt pergamenekből összeálló, ősi könyvek töltötték meg. Rájöttek, hogy Apa nagyon régóta él, és hogy hosszú élete során mesterévé vált a csodák művelésének. Villámokat tudott lehívni az égből, és megállíthatta az idő folyását. A kövek név szerint szólították őt. E mesterségek elméletét és gyakorlatát tizenkét katalógusba rendszerezte – vagyis egy jutott mindegyik gyerekre. Csak annyit kért tőlük, hogy szorgalmasan tanuljanak.

Carolyn pár héttel később kezdte sejteni, hogy mit is jelent mindez valójában. A Könyvtár jádepadlóján itt-ott elszórt, lámpával megvilágított kioszkok egyikénél tanult éppen. Az akkor nagyjából kilencéves Margaret sikoltva rohant ki a szürke katalógus toronymagas, árnyékos polcai közül. A rettegéstől elvakultan megbotlott egy kisasztalban, és szinte Carolyn lába előtt esett össze. Carolyn az asztala alá húzta, hogy elrejtse.

Margaret vagy tíz percig reszketett az árnyékban. Carolyn suttogva kérdezte, de a lány nem válaszolt, talán mert nem tudott. Könnyeibe azonban vér keveredett, és amikor Apa visszavonszolta a könyvek közé, összepillete magát. Ez elegendő válasznak bizonyult. Carolyn néha felidézte, ahogy Margaret vizeletének ammóniája összekeveredik a régi könyvek poros illatával, és ahogy a sikolyai végigvisszhangzanak a könyvsorok között. Ebben a pillanatban kezdte Carolyn megérteni a dolgokat.

Az ő katalógusa inkább unalmas, mintsem ijesztő volt. Apa a nyelvek tanulmányozását osztotta rá, és közel egy évig hűségesen foglalkozott a téma alapjaival. De idővel elunta a rutint. Képzése első nyarán, kilencéves korában odament Apához, és toppantott egyet a lábával.

– Elegendem van! – közölte. – Elég könyvet olvastam, és elég szót tudok. Ki akarok menni.

A többi gyerek hátrahőkölt az Apa arcára kiülő reakciótól. Ígérete szerint úgy nevelte őket, ahogy annak idején őt is nevelték. Legtöbbjüknek – beleértve Carolyn is – már volt pár sebhelye.

De ezúttal, bár az arca elsötétült, nem ütötte meg a lányt. Inkább csak azt mondta:

– Igen? Hát jó.

Aztán kinyitotta a Könyvtár ajtaját, és hónapok óta először kivette Carolynt a napfénybe, a kék égbolt alá. Carolyn ennek nagyon megörült, főleg, amikor Apa tovább sétált, és az erdő felé indult. Útközben a lány látta, ahogy David, aki a gyilkosság és háború katalógusát tanulta, egy kést lóbál az út végén álló mezőn. Michael, aki arra képezte magát, hogy Apa állatokhoz küldött nagykövete legyen, egy közeli faágon egyensúlyozott, és egy mókuscsaláddal társalgott. Carolyn mindkettejüknek odaintett. Apa végül a környékük mögött, egy kis tó partján állt meg. Az örömtől szinte remegő lány meztláb gázolt bele a sekélyesbe, és ebihalak után kapkodott.

A parton Apa az ózsuta Ishát hívta, aki nemrég ellett meg. Isha és gidája, Asha természetesen jöttek parancsszóra. Azzal kezdték, hogy nagy komolysággal és hosszasan hűséget esküdtek Apának. Carolynt ez nem érdekelte. Mostanra halálosan untatták az Apa előtt hajbókoló emberek és állatok, és egyébként is, az őznyelv nehéz.

Amikor a formaságok végére értek, Apa megparancsolta Ishának, hogy a gidájával együtt Carolynt is tanítsa. Figyelt rá, hogy könnyű szavakat használjon, hogy Carolyn is értse, mit mond.

Isha eleinte vonakodott. A vörös őznek tucatnyi szava van a kecsességre, és Carolyn emberi lábára egyik sem használható, annyira nagy és esetlen, amikor odaáll Asha és a többi gida érzékeny patája mellé. De Isha hűséggel tartozott Nobunungának, az itteni erdőség Császáranak, így aztán hűséggel tartozott Apának is. És egyébként sem volt ostoba. Nem tette szová ellenérzéseit.

Carolyn egész nyáron a völgy vörös őzeivel tanult. Ez volt élete utolsó szelíd időszaka, és talán a legboldogabb is. Isha útmutatásainak köszönhetően egyre ügyesebben vágatott az erdő aljnövényzetén, szökkent át a kisdől, mohás tölgyfákon, és térdelt le, hogy édes lóherét majszoljon és a reggeli párából szürcsöljön. Carolyn anyja akkor már egy éve halott volt. Az egyetlen barátját számúzték. Apáról sok mindent el lehetett mondani, de azt nem, hogy gyöngéd lett volna. Így amikor az év első fagyos éjszakáján Isha odahívta Carolynt, hogy feküdjön mellé és gyermeke mellé, megosztván a testmelegüket, valami eltört benne. Nem sírt fel, és más módon sem mutatott gyengeséget – az ellenkezett a természetével –, de teljesen és abszolút a szívébe zárta Ishát.

Nem sokkal ezután beköszöntött hozzájuk a tél egy rettenetes villámviharral. Carolyn nem félt az ilyesmitől, de Isha és Asha minden egyes mennydörgésre összerendezte. Ők hárman immár egy családot alkottak. Együtt hú-

zódtak menedékbe egy bükkfa alatt, ahol Carolyn és Isha közrefogta Ashát, és simogatták, hogy melegen tartsák. Egész éjjel ott feküdtek együtt. Carolyn érezte remegni karcsú testüket, érezte, ahogy minden villámlásra megrándulnak. Próbálta öleléssel nyugtatni őket, de érintésére összereztek. Ahogy telt az éjszaka, a lány az Apától tanult leckékre próbált visszaemlékezni, olyan szavakat keresve, amelyek lecsillapíthatnák őket – a „semmi baj” megtenné, vagy a „nemsokára elmúlik” vagy a „reggelre lóherék lesznek mindenütt”.

De Carolyn rossz tanuló volt, és bárhogy igyekezett, nem lelt rá ezekre a szavakra.

Nem sokkal hajnal előtt Isha összerándult, és patáival a földet rugdosta, el-lökve a lehullott leveleket, és felfedve alattuk a fekete földet. A következő pillanatban a Carolyn testén folyó esővíz meleggé, íze a szájában pedig sóssá vált.

Ekkor villám csapott le, és Carolyn meglátta Davidet. Vagy tíz méterrel fölötte állt egy ágon, és vigyorgott. Bal kezéből egy szép ezüstlánc súlyozott vége lógott. Bár nem akarta, Carolyn a hold utolsó fényénél végigkövet-te tekintetével a lánc hosszát. Amikor ismét villámlott, a David lándzsájára a gidájával együtt felnyársalt Isha élettelen szemébe bámult. Carolyn meg-érintette az őz testéből kiálló bronznyelet. Melegnek érezte a fémét. Enyhén megremegett az ujjbegyei alatt, ahogy felnagyította Isha apró szívének lágy, múltó dobbanásait.

– Apa azt mondta, figyelj és tanulj – mondta David. – Ha megtaláltad volna a szavakat, életben kellett volna hagynom őket. – Megrántotta a láncot, és a lándzsa kirepült az őzek testéből. – Apa azt üzeni, ideje hazajönni. – Gyors, gyakorlott mozdulatokkal tekerte fel a láncot. – Ideje, hogy elkezdődjön az igazi tanítás. – Azzal eltűnt a viharban.

Carolyn feltápáskodott, és ott állt a sötétben teljesen egyedül, abban a pillanatban és onnantól örökké.

III

Most, negyedszázaddal később, Carolyn négykézláb állt egy kidőlt fenyőfa törzsénél, és egy sűrű magyalbokron át kukucsált. Ha jól helyezkedett, pont látta a domb alján a tisztást, rajta a bikával. Magán a bikán és Margaret sírjának gránitkőrakásán kívül semmi érdemleges látvány nem tárult a szeme elé. Az életnagyságnál kissé nagyobb, üreges bronzbika

pontosan a tisztás közepén helyezkedett el. Lágyan, aranszínűen ragyogott a nyári napsütésben.

A tisztást az egyik oldalról vad cédrusbokrok határolták, Carolyn most ezek közt rejtőzött. A túloldalon David és Michael állt a domb szélén, ahol a földből kivájtak egy jó darabot, hogy több helyet biztosítsanak a 78-as országútnak. Az út túloldalán, nagyjából hét méterrel lejjebb egy rozsdás láncról csüngő, megviselt fatábla jelölte Garrison Oaks bejáratát. Amikor a szél belekapott, egészen ideáig lehetett hallani a nyikordulását.

Carolyn nagyon idáig lopakodott, elég közel, hogy meg tudja számolni Michael gubancos, összefont rasztahájának vastag szárait, elég közel, hogy hallja a David fejénél köröző legyeket. David azzal szórakoztatta magát, hogy az utazásairól faggatta Michaelt. Carolyn erre összeresztett. Michael katalógusa az állatvilág volt, és talán egy kicsit jobban is megtanulta a kelleténél. Az emberi beszéd mostanra nehezebbé esett, sőt még fáj is neki – különösen amikor éppen visszatért az erdőből. Ennél is rosszabb volt, hogy mindenféle ravaszág hiányzott belőle.

Emily előző éjjel meglátogatta a könyvtárosok álmait, és közölte velük, hogy David kérésére össze kell gyűlniük a bikánál „naplemente előtt”. Más ez, mint a „minél előbb”, és Michaelt leszámítva ez mindenkinek feltűnt. De talán így lesz a legjobb. Jennifer hetekig David társaságában ragadt, együtt vártak az Apáról szóló hírekre. Most, miközben David Michaelt kínozta, Jennifer – a legkisebb és legvékonyabb könyvtáros – Margaret sírját bontotta le. Ide-oda cammogott a tisztáson, meggörnyedve a fejméretű gránitdarabok súlya alatt, eperszőke haja összetapadt az izzadságtól. De miután heteket töltött Daviddal, még a forró nap alatti gránitcipelés is felszabadító lehetett.

Carolyn felsóhajtott magában. *Azt hiszem, le kellene mennem, hogy segítsék nekik.* Így David legalább így három áldozat közt osztaná meg a figyelmét a mostani kettő helyett.

Csakhogy Carolynból nem hiányzott a ravaszág. Előbb figyelni fog.

David és Michael Garrison Oaksot fürkészte. Michael, akárcsak a pumái körülötte, meztelenül mutatkozott. David egy izraeli katonai dzsekit és egy vértől kérges, levendulaszínű tütüt viselt. A kabát a sajátja volt, a tütü viszont Mrs. McGillicutty fiának szekrényéből származott. Erről legalábbis részben Carolyn tehetett.

Amikor világossá vált, hogy nem térhetnek vissza a Könyvtárba, legalábbis egy ideig biztosan nem, Carolyn elmagyarázta a többieknek, hogy

ha be akarnak olvadni, amerikai öltözéket kell viselniük. Bólintottak, bár nem igazán értették a dolgot, és végigtúrták Mrs. McGillicutty szekrényeit. David azért választotta a tütüt, mert az állt a legközelebb az ágyékkötőhöz, amelyet általában viselni szokott. Carolyn fontolgatta, hogy felvilágosítja, miért nem fog így „beolvadni”, de aztán elvetette a gondolatot. Már rég megtanulta, hogy semmiképp ne mondjon le arról a kevés kuncogásról, ami néha megadatik neki.

Elfintorodott. Rothadás szagát hozta a szél. *Margaret is visszatért volna?* De nem, rájött, hogy a rothadás Davidból jön. Egy idő után már észre sem venni, de Carolyn túl sokáig volt távol. A férfi feje körül legyek felhője zümögött.

Egy-két évvel ezelőtt David felvette azt a szokást, hogy áldozatai szívének vérét becsöpögtesse a hajába. Torzonborz ember volt, és egy szív alig pár evőkanálnyi vért tudott nyújtani, de persze gyorsan összegyűlt a nagyobb mennyiség. Idővel a haj és a vér kombinációja megkeményedett, és egyfajta sisakként szolgált. Carolyn egyszer kíváncsiságból megkérdezte Petert, hogy mégis milyen kemény lehet az a sisak. Peter, akinek a katalógusa többek közt a matematikát és a mérnökséget foglalta magába, felnézett a plafonra, és elgondolkodott.

– Elég kemény – válaszolta tűnődve. – Az alvadt vér erősebb, mint gondolnád, még ha törékeny is. Ezt a törékenységet viszont enyhítik a hajszálok. Ugyanazon elv alapján működik, mint a betonba épített megerősítő acélrudak. Hmmm. – A jegyzetömbje fölé hajolt, lefirkantott bele pár számot, aztán bólintott. – Igen. Elég kemény. Valószínűleg egy huszonkettes lövedéket is megállítana. Talán még egy kilenc millimétereset is. – David egy darabig a szakállába is csöpögtetett vért, de Apa azt levágatta vele, miután egyre nehezebben tudta miatta elfordítani a fejét. Csak egy hosszú Fu Manchu-szakáll maradt belőle.

– Hol voltál? – rázta meg David Michaelt a vállánál fogva. Pelapi nyelven beszélt, amely még csak nem is hasonlított sem az angolra, sem bármilyen más modern nyelvre. – Az erdőben szórakoztál, mi? Már hetekkel ezelőtt végeztél! Ne hazudj nekem!

Michaelen kezdett elhatalmasodni a pánik – szeme vadul forgott, hebegve-habogva beszélt, nagy erőfeszítések árán szedte össze a szavait.

– T-ol... voltam.

– T-ol? T-ol? Úgy érted, *távol*? Hol távol?

– A... kicsi... kicsi dolgokkal voltam. *Apa* mondta. Azt mondta, hogy tanulmányozzam a kicsik és alázatosak életét.

– *Apa* azt mondta, hogy tanuljon az egerekről – nézett hátra a válla fölött Jennifer, egy szikla súlya alatt nyögve. – Hogy hogyan mozognak. Hogyan rejtőzködnek és effélék.

– Te csak dolgozz tovább! – üvöltött rá David. – Fogy a napfény!

Jennifer visszacaplatott a kőrákashoz, és nyögdecselve felvett egy újabb szikladarabot. A közel kétméteres, igen izmos David követte őt a tekintetével. Carolyn úgy látta, mintha egy picit elmosolyodott volna. Aztán visszafordult Michaelhez. – Pff. Még hogy egerek. – Megrázta a fejét. – Tudod, nem hittem volna, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges, de úgy tűnik, még Carolynnál is haszontalanabb vagy.

Carolyn a rejtékhelyéről titkon bemutatott neki.

Jennifer újabb sziklát ejtett nagy csattanással az aljnövényzetbe. Felállt, és remegő kezével zihálva letörölte az izzadságot a homlokáról.

– Carolyn? Hogyhogy? Én... nem tud... én... – hebegett Michael.

– Hallgass! – rivallt rá David. – Szóval, csak hogy jól értem-e. Míg mi, többiek majd beledöglöttünk, hogy megtaláljuk Apát, te egy rakás egérrel játszadoztál?

– Egerek... igen. Gondoltam...

Durva csattanás hasított végig a tisztáson. Carolyn, aki már sokszor megtapasztalta David pofonját, összeresztette. *Michael ebbe rendesen belehajolt.*

– Nem kérdeztem, hogy mit *gondoltál* – mondta David. – Az állatok nem *gondolkodnak*. Nem az akarsz lenni te is, Michael? Egy állat? Ha belegondolunk, nem az vagy máris?

– Ahogy mondd – válaszolta halkán Michael.

David ugyan háttal állt Carolynnak, de a nő így is tisztán látta maga előtt az arcát. Biztos, hogy legalább egy kicsit mosolyog. Ha a pofon vért serkentett, akár egy szélesebb vigyorra is elhúzhatta a száját.

– Inkább... fogd be. Megfájdul tőled a fejem. Menj, segíts Jennifernek vagy valami.

Michael egyik pumája felmordult, de Michael közbevágott egy halk vonítással, mire elhallgatott.

Carolyn szeme összeszűkül. David mögött, a völgy nyugati szélén látta a fűvön, hogy éppen megváltozik a szél. Még egy pillanat, és ő lesz szélirányban hármuknak, nem pedig fordítva. Az amerikaiak között eltöltött

ideje alatt Carolyn eléggé hozzászólt a környezetük szagához – a Marlboroéhoz, a Chanelhez, a Vidal Sassoonhoz –, hogy már ne könnyezzen tőle a szeme, de Davidról és Michaelről ezt nem lehetett elmondani. Így, hogy a szél nyugat felől fúj, már nem maradhatott sokáig rejtve.

Megkockáztatta, hogy egyenesen a szemükbe nézzon – Isha azt tanította neki, hogy az ilyesmivel felhívhatja magára a figyelmet, de ezt a veszélyt néha vállalni kellett. Most abban reménykedett, hogy majd északon valami elvonja a figyelmüket. És tényleg, a következő pillanatban Michael szeme megakadt egy lepkén, amely épp leszállt a kőhalomra. David és a pumák követték a tekintetét, ahogy az a ragadozóktól elvárható. Carolyn kihasználta az alkalmat, és visszasurrant a bozótosba.

Lent megkerülte a dombot dél és kelet felé. Amikor már csaknem fél kilométerre járt, megfordult, és ezúttal minden óvatoskodás nélkül sétált vissza, érkezését pedig úgy jelentette be, hogy szándékosan rálépett egy száraz gallyra.

– Á – szólalt meg David. – Carolyn. Hangosabb és esetlenebb vagy, mint valaha. Hamarosan igazi amerikai lesz belőled. Már akkor hallottalak, amikor még a domb alján bukdácsoltál. Gyere ide.

Carolyn engedelmeskedett.

David mélyen a szemébe nézett, és gyengéden megsimította az arcát. Ujjai feketéllettek a megalvadt vértől.

– Apa távollétében mindnyájunknak ügyelnünk kell a biztonságra. Ébernek kell lennünk. Érted, ugye?

– Hát per...

Miközben még mindig az arcát cirógatta, David a másik kezével Carolyn gyomorszájába öklözött. A nő ugyan számított erre – vagy legalábbis valami hasonlóra –, de a levegő így is kiszökött a tüdejéből. Viszont nem esett térdre. *Legalább ennyi megadatik*, gondolta, és a gyűlölet rezes ízét kóstol-gatta.

David egy darabig gyilkos tekintettel fürkészte, majd amikor nem látta rajta a lázadás jeleit, bólintott, és elfordult tőle.

– Menj, segíts a többieknek a kőhalommal.

Carolyn kényszerítette magát, hogy sóhajtson egy nagyot. A következő pillanatban a látása szélét homályosító köd kitisztult. Odament Margaret kőhalmához, csupasz lábához száraz őszi levelek dörzsölődtek. Egy kamion zúgott el a 78-as országúton, hangját eltompították a fák.

– Helló, Jen – köszönt Carolyn. – Helló, Michael. Mióta halott Margaret? Michael nem szólt semmit, de amikor a nő odaért hozzá, szeretetteljesen megszimatotha a nyakát. Carolyn visszaszimatotha, ahogy azt az udvariasság megkívánta.

– Helló, Carolyn – üdvözölte Jennifer.

A követ, amelyet cipelt, ledobta a bozotosba, és letörölte a homlokáról az izzadságot.

– Az utolsó telihold óta. – A szeme vérekes volt. – Szóval mióta is? Nagyjából két hete.

Igazából inkább majdnem négy hete. *Megint be van tépve*, gondolta a homlokát ráncolva Carolyn. Aztán engedékenyebben: *De hát ki hibáztatná érte? Elvégre egyedül maradt Daviddal*. Végül csak ennyit mondott:

– Ejha. Az jóval több idő a szokásosnál. Mit csinál?

Jennifer értetlenkedve nézett rá.

– Természetesen Apát keresi. Miért, mit gondoltál?

Carolyn vállat vont.

– Sosem lehet tudni. – Ahogy Michael az állatokkal töltötte ideje nagy részét, úgy Margaret leginkább a holtak közt érezte jól magát. – Van valami eredmény?

– Hamarosan megtudjuk – válaszolta Jennifer, és sokatmondón a sziklarakásra pillantott. Carolyn értette a célzást, így odament a halomhoz, és kiemelt belőle egy közepesen nagy követ. Csendben, gyors, gyakorlott hatékonysággal dolgoztak. Hárman együtt hamar elhordták és szétszórták a köveket a környékbeli aljnövényzetben. Helyükön a föld csak egy kicsit süllyedt meg a temetés óta. Még mindig viszonylag puha maradt. Térdre ereszkedtek, és a kezükkel kezdték ásni. Tizenöt centi mélyen már erősen érződött Margaret holttestének szaga. Carolyn, aki egy ideje már nem csinált ilyet, elfojtott egy öklendezést. Ügyelt rá, hogy David ne vegye észre. Amikor a lyuk bő félméteresre nőtt, a keze valami vizenyősbe ütközött.

– Megvan – mondta.

Michael segített neki a föld elsöprésében. Margaret felpuffadt, ellilult és rothadt. Szemüregében nyüzsögtek a férgek. Jennifer kimászott a sírból, hogy összeszedje a cuccait. Amint Margaret arca és keze kiszabadult a föld fogságából, Carolyn és Michael rögtön elhagyta a gödröt.

Jennifer kivett a táskájából egy kis ezüstpipát, meggyújtotta egy gyufával, és szívott belőle egy nagyot. Aztán felsóhajtott, visszaugrott a lyukba,

és munkához látott. Betépvé vagy sem, nagyon tehetséges volt. Apa egy éve a lehető legnagyobb elismerésben részesítette, amikor átadta neki a gyógyítás fehér szalagját. Ez azt jelentette, hogy immár ő a katalógusa mestere, nem pedig Apa. Egyedül ő részesült közülük ebben a megtiszteltetésben.

A gyilkos seb ezúttal egy függőleges hasadék volt Margaret szívében, szélessége és formája pontosan megegyezett David késével. Jennifer ráült a holttestre, a kezét a sebre helyezte, és három lélegzetvételig ott tartotta. Carolyn érdeklődve figyelte a különböző stádiumokat, amelyeknél Jennifer halkán eluttogta, hogy *elme*, *test* és *szellem*. Carolyn vigyázott rá, hogy az érdeklődése kívülről láthatatlan maradjon. Ha egy sajátodon kívüli katalógust tanulmányozol... nos, nem akarod, hogy ebben bárki rajtakapjon.

Michael a tisztás túlsó végére ment, távol a szagtól, és mosolyogva birkózott a pumáival. Oda se figyelt a többiekre. Carolyn a bika egyik bronzlábának támaszkodva ült, elég közel, hogy lássa a munkájába merülő Jenniferert. Mire az elvette a kezét Margaret mellkasáról, a sebnek nyoma sem maradt.

Jennifer felállt a sírban. Carolyn úgy látta, ez nem része a folyamatnak, inkább csak egy kis friss levegőre vágyott. A búz még ott is nagyon facsarta az orrát, ahol ő ült, a gödörben pedig elviselhetetlen lehetett. Jennifer vett egy nagy levegőt, és ismét letérdelt. Megtörölte a homlokát, elhessegette a bogarakat, majd meleg száját Margaret hideg szájára tette. Három lélegzetvételig maradt ebben a pózban, aztán fulladozva felegyenesedett, és különféle szereket kezdett beledörzsölni Margaret bőrébe. Furcsa módon ezt bizonyos minták szerint tette, hogy az írott pelapi rovátkái jöjjenek ki belőle – először az *ambíció*, aztán az *észlelés*, végül pedig a *megbánás*.

Amikor ezzel megvolt, Jennifer felállt, és kikecmergett a gödörből. Carolyn és Michael felé indult, de két lépés után elkerekedett a szeme. Kezét a szája köré tette, berontott a bozótosba, és elhánnya magát. Amikor a gyomra kiürült, odasétált Carolynhoz. Lassabban és bizonytalanabban lépdelt, mint korábban. Vékony izzadságréteg csillogott a homlokán.

– Ennyire rossz? – kérdezte Carolyn.

Jennifer válaszként elfordította a fejét, és kiköpött. Leült Carolyn mellé, és egy pillanatra a vállára hajtotta a fejét. Aztán elővette a kis ezüstpipáját – amerikai darab, ajándékba kapta Carolyntól –, és ismét meggyújtotta. Sűrű és édes marihuánafüst töltötte be a tisztást. Carolynt is megkínálta.

– Nem, kösz.

Jennifer vállat vont, és másodszor is szippantott a pipából, ezúttal mélyebbet. A pipa tüze megvillant a bika polírozott bronzgyomrán.

– Néha eltűnődöm ezen az egészen...

– Hogy?

– Hogy miért törjük magunkat. Mármost Apa keresésével.

Carolyn hátrahőkölt.

– Komolyan mondd?

– Igen, mert... – Jennifer felsóhajtott. – Nem. Talán. Nem tudom. Csak... azon tűnődöm, hogy tényleg annyival rosszabb lenne a helyzet, ha egyszerűen... annyiban hagynánk? Ha hagynánk, hogy a Herceg vagy mit tudom én, akárki átvegye a helyét?

– Ha a Herceg valaha összeszedi magát annyira, hogy ismét képes legyen táplálkozni, azzal minden komplex életformának lőttek. És nem is telne sok időbe. Talán öt évünk lenne. Esetleg tíz.

– Igen, tudom. – Jennifer ismét meggyújtotta a pipáját. – Ehelyett itt van nekünk Apa. A Herceg... hát, az ő módszere legalább fájdalommentes. Még békés is.

Carolyn savanyú arcot vágott, majd elmosolyodott.

– Kemény pár heted volt Daviddal, mi?

– Nem, nem erről... Na jó, talán. Most, hogy mondd, tényleg rohadtul kemény heteken vagyok túl. És te hol voltál közben? Elkelt volna a segítséged.

Carolyn megveregette a vállát.

– Sajnálom. Add azt ide. – Jennifer átnyújtotta neki a pipát, ő pedig belepöfékelt.

– Akárhogy is – mondta Jennifer. – Nem érzed egy kicsit soknak néha? Komolyan kérdezem.

– Mit?

Jennifer végigmutatott a síron, Garrison Oakson, a bikán, mindenem.

– Ezt az egészet.

Carolyn ezen elgondolkodott.

– Nem. Nem igazán. Többé már nem. – Jennifer hajára nézett, és kivett belőle egy férget. Az állat az ujjai között vonaglott. – Régen soknak éreztem, de aztán alkalmazkodtam a helyzethez. – Szétnyomta a férget. – Szinte mindenhez lehet alkalmazkodni.

– Igen, talán. – Jennifer visszavette tőle a pipát. – Néha úgy érzem, egyedül mi ketten vagyunk épelméjűek.

Felmerült Carolynban, hogy megpaskolja Jennifer vállát, vagy átölelje, vagy valami ilyesmi, de végül elvetette az ötletet. Ez a társalgás máris túl szirupos volt az ízlésének. Inkább témát váltott, és a sír felé biccentett.

– Mennyi idő, amíg...

– Nem tudom biztosan. Valószínűleg sok. Ennyi ideig még sosem volt odalent. – Jennifer elfintorodott, és ismét kiköpött. – Fúj.

– Tessék – mondta Carolyn. – Hoztam neked valamit. – Beletúrt a műanyag reklámtáskájába, és elővett belőle egy félig üres szájvizes üveget. Jennifer elvette tőle.

– Mi ez?

– Önts egy kicsit a szádba, és forgasd meg benne. Ne nyeld le. Pár másodperc után köpd ki.

Jennifer kételkedve nézett az üvegre, mintha azt próbálná megítélni, hogy Carolyn szórakozik-e vele.

– Bízz bennem – bólintott Carolyn.

Jennifer egy pillanatig még habozott, majd belekortyolt a szájvízbe. Elkerekedett a szeme.

– Forgasd meg a szádban – instruálta Carolyn, és azzal demonstrálta, hogy felfújta az arcát a bal, majd a jobb oldalon. Jennifer utánozta. – Most pedig köpd ki. – Jennifer így tett. – Jobb már?

– Húha! Ez... – a válla fölött hátrapillantott Davidre. A férfi nem őket nézte, de Jennifer így is lehalkította a hangját. – Ez fantasztikus. Általában órákba telik, hogy megszabaduljak attól az íztől a számban.

– Tudom. Ez egy amerikai cucc. Szájvíznek hívják.

Jennifer gyermeki csodálattal simított végig a címkén, majd nyilvánvaló vonakodással nyújtotta vissza az üveget Carolynnak.

– Nem, tartsd meg. Neked hoztam.

Jennifer nem mondott semmit, de elmosolyodott.

– Kész vagy?

Jennifer bólintott.

– Azt hiszem. Margaret legalábbis készen áll. Hallotta a hívó szót. – Most megemelte a hangját. – David? Szükséged van még valamire?

David nekik háttal állt a meredély szélén, és a Garrison Oaks bejáratához vezető 78-as országutat fürkészte. Szórakozottan nemet intett a kezével.

Jennifer vállat vont.

– Akkor azt hiszem, végeztem. – Carolynhoz fordult. – Szóval mit gondolsz?

– Nem is tudom. Ha Apa odakint van az amerikaiak között, én nem tudom megtalálni. Neked sikerült megtudnod valamit?

– Michael azt mondja, nincs az állatok közt, sem élve, sem holtan.

– És a többiek?

Jennifer ismét vállat vont.

– Eddig csak mi hárman vagyunk. Nemsokára jönnek a többiek is. – Elterült a fűvön, és Carolyn ölébe hajtotta a fejét. – Köszönöm a... mit is mondtál, mi az?

– Szárvíz.

– Száj-víz. Köszönöm. – Lehunyta a szemét.

A könyvtárosok sorban érkeztek egész délután, valaki egyedül, mások párban. Néhányan terhet is cipeltek magukkal. Alicia kezében a fekete gertyával bukkant fel, amely még mindig égett, ahogy az idők végezetének aranyromjai között is tette. Rachel és fantomgyermekai soha el nem érkező jövőkről sugdolóztak egymás közt. Az ikrek, Peter és Richard feszülten figyelték, ahogy a könyvtárosok kitöltötték a rövidített kör tizenkét pontját, egy olyan mély rendszert tanulmányozva, amely mindenki más számára láthatatlan volt. Ébenfekete bőrük izzadsága ragyogott a tűzfényben.

Végül, épp napnyugta előtt, Margaret kinyújtotta a fénybe egyik sápadt, remegő kezét.

– Visszatért – jegyezte meg Jennifer csak úgy magának.

David mosolyogva lépett oda a sírhoz, és megfogta Margaret kezét. Segítségével a lány remegő térdekkel felemelkedett, körülötte föld hullott viszsza a lyukba. David kiemelte őt a sírból.

– Helló, szerelmem!

Margaret ott állt előtte, alig ért a mellkasáig, és hátradöntött fejfel rámosolygott. David leporolta róla a kosz nagyját, aztán a derekánál fogva fel emelte, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Margaret lába tizenöt centivel a fekete föld fölött kalimpált. Carolyn rájött, hogy nem tudja felidézni, milyen színű öltözékben temették el Margaretet. Talán hamuszürkében, de lehet, hogy egy napon túl sokáig szikkadt játékbaba kifehéredetett bőrárnyalatában. Akárhogy is, a ruha színe jól össze olvadt magával Margarettel. *Szinte már nincs is itt. Igazából csak a szaga maradt meg.*

Margaret némi támolygás után leült a sír melletti puha földhalomra. David rákacsintott, és végignyalta az ajkát. Margaret felkuncogott. Jennifer öklendezni kezdett.

David leült Margaret mellé, és összeborzolta a lány poros, fekete haját.

– Nos? – kérdezte Richardtól, Petertől és a többiektől. – Mire vártok? Most már senki sem hiányzik. Mindenki foglalja el a helyét.

Egy durva kört alkottak. Carolyn Davidet figyelte, aki meg a bikát méregette nyugtalanul, és végül úgy helyezkedett el, hogy háttal álljon neki. *Még mindig nem szívesen néz rá.* Nem mintha hibáztatta volna érte.

– Szóval – kezdte. – Mindenkinek volt egy hónapja. Ki tud válaszokkal szolgálni?

Senki sem felelt.

– Margaret? Hol van Apa?

– Nem tudom. Nincs az elfeledett földeken. Nem a külső sötétséget járja.

– Tehát nem halott.

– Talán nem.

– *Talán?* Ez meg mit akar jelenteni?

Margaret egy hosszú pillanatig nem válaszolt.

– Ha a Könyvtárban halt meg, az másképp működne.

– Hogyhogy másképp? Akkor nem kerülne az elfeledett földekre?

– Nem.

– Hanem?

Margaret sunyi képet vágott.

– Nem volna szabad elmondanom.

David az ornyergét masszírozta.

– Figyelj, nem a katalógusodról akarlak faggatni, de... Apa régóta eltűnt, és figyelembe kell vennünk minden eshetőséget. Csak nagy általánosságban, mi történne, ha *tényleg* a Könyvtárban halt volna meg? Mi lenne...

– Ne légy *nevetséges* – vágott közbe Carolyn, épp hogy nem kiabálva. Arca vöröstre színeződött. – Apa nem *halhatott* meg... sem a Könyvtárban, sem sehol máshol, a rohadt életbe is! – a többiek egyetértően motyogtak. – Elvégre... *ő Apa.*

David arca elsötétiült, de annyiban hagyta a dolgot.

– Margaret? Te mit gondolsz?

A lány úgy vont vállat, mint akit nem is érdekel a téma.

– Carolynnak valószínűleg igaza van.

– Hmm. – Davidet láthatólag nem győzték meg. – Rachel? Hol van Apa?
– Nem tudjuk – tárta szét a kezét Rachel, hogy jelezze, a mögé gyűlt, néma szellemgyerekek nevében is beszél. – Nem látjuk egyetlen lehetséges jövőben sem.

– Alicia? Mi van a tényleges jövővel? Látod benne?

– Nem. – Ujjait idegesen futtatta végig piszkosszőke haján. – Az univerzum hőhaláláig átkutattam mindent. Semmi.

– Nincs egyetlen jövőben sem, és nem is halt meg. Hogy lehetséges ez?
Alicia és Rachel egymásra néztek, és vállat vontak.

– Kétségkívül egy rejtéllyel van dolgunk – mondta Rachel. – Nem tudom megmagyarázni.

– Ez elég gyenge válasz.

– Talán rossz kérdéseket teszel fel.

– Tényleg? – David fenyegetően vigyorogva, rángatózó állkapoccsal lépett oda hozzá. – *Komolyan?*

Rachel elsápadt.

– Nem úgy értettem...

David hagyta, hogy meghunyászkodjon előtte, majd egyik ujját a lány ajkaira tette.

– Később. – Rachel a földre omlott, látványosan reszketett a holdfényben.

– Peter, te elméletileg jó vagy ebben az absztrakt szarságban. Számítanban meg ilyenekben. Mit gondolsz?

Peter habozott.

– Mivel Apa munkájának néhány elemét sosem láthattam...

– Apa mindnyájunk előtt tartott titkokat. Válaszolj a kérdésre.

– Amikor eltűnt, az úgynevezett regressziós teljességen dolgozott. Ennek lényege, hogy az univerzum sajátos struktúrája miatt mindegy, hány rejtélyt fejtesz meg, mindig van mögöttük egy még nagyobb misztérium. Apa a jelek szerint nagyon...

– Ó, a faszomba már. Tudod, hol van Apa, vagy nem?

– Nem igazán, de ha végigköveted ezt a gondolatmenetet, az talán megmagyarázza...

– Hagyjuk.

– De...

– *Hallgass.* Carolyn, később ülj össze Peterrel, és fordítsd le a hablatyolását valamire, amit normál emberek is értenek.

– Meglesz.

– Michael, mi a helyzet a Túldombbal? Találtál bármiféle nyomot?

A Túldomb az Erdőisten mennyországa volt, oda jutottak az okos kis állatok, miután elpusztultak – vagy valami ilyesmi. Carolyn nem is tudta, hogy tényleg létezik. Ami azt illeti, mostanáig azt sem tudta, hogy maga az Erdőisten tényleg létezik.

– Nem. Semmit. – Michael most már érthetőbben beszélt.

– És az Erdőisten? Lehet, hogy...

– Az Erdőisten alszik. Nem gyűjtött ellenünk sereget. A falkájában megvannak a szokásos intrikák, de semmi olyasmi, ami közvetlenül érintene minket. Semmi okom azt gondolni...

– Gondolni? Neked? Ez már majdnem vicces. – Elfordult tőle. – Emily, mi van a...

– Van még valami – szakította félbe Michael. – Látogatónk lesz.

David döbbenetesen nézett rá.

– Látogatónk? És ezt eddig miért nem mondtad?

– Szájon vágtaal. Azt mondtad, hallgassak.

David állkapcsa idegesen megrándult.

– Most meg azt mondom, hogy ne hallgass. Ki látogat meg minket?

– Nobununga.

– Micsoda? *Itt?*

– Aggódik Apa miatt – magyarázta Michael. – Utána kíván járni a dolognak.

– Ó, a *picsába* – fakadt ki ijedten Carolyn, mert nem számított ilyen hamar Nobunungára. De volt annyi lélekjelenléte, hogy halkán és angolul beszéljen, így senki sem vette észre.

– Mikor érkezik meg?

Michael a homlokát ráncolta.

– Amikor... nos... amikor ideér?

David a fogait csikorgatta.

– És van bármi fogalmunk róla, hogy az mégis mikor lesz?

– Később.

– De mégis mikor? – David keze ökölbe szorult.

– Nem érti, David – szólt közbe halkán Jennifer. – Nem úgy érzékeli az időt, ahogy mások. Többé már nem. És ezen az sem fog változtatni, ha megütöd.

Michael most riadtan kapkodta a tekintetét Jennifer és David között.

– Látták őt az egerek! Közeledik!

David ellazította az öklét, és megdörzsölte az ornyergét.

– Hagyjuk. Nem számít. Amúgy is igaza van. Nobununga akkor ér ide, amikor ideér. Mi csak annyit tehetünk, hogy melegen üdvözljük. Peter, Richard, szedjétek össze a totemeket. – Az ikrek ugrottak, hogy teljesítsék a parancsot.

– Carolyn, menj vissza Amerikába. Szükségünk lesz egy ártatlan szívre. Felajánljuk majd Nobunungának, amikor megérkezik. Meg tudsz birkózni a feladattal?

– Egy ártatlan szív? Amerikában? – Carolyn habozott. – Talán.

David félreértette, és így szólt:

– Könnyű. Csak át kell vágnod a bordákon. – Ujjaival ollót formált a levegőben. – Így. Ha nem tudod kiszedni, küldess értem.

– Rendben, David.

– Mára ez minden. Carolyn, mehetsz, amint készen állsz. A többiek maradjanak a közelben. – Nyugtalanul a bikára pillantott. – Richard, Peter, igyekeztek. Minél előbb, öh, vissza akarok érní Mrs. McGillicuttyhoz – itt Margaretre kacsintott. – Nemsokára kész a vacsora.

Rachel leült a földre. A gyerekei köréje gyűltek, és egy pillanatra teljesen eltűnt mögöttük. Carolyn szeretett volna beszélni Michaellel, de a férfi már a pumáival együtt beleveszett az erdőbe. Jennifer kiterítette az alvóbőreit, és egy nagy sóhajtással végigterült rajtuk. Margaret David körül legyeskedett, aki meg a hátizsákjában kotorászott.

– Tessék, Margaret, hoztam neked egy ajándékot. – Egy öregember levágott fejét húzta elő, vékony, hosszú szakállánál fogva tartotta fel. Párszor meglengette a fejet, majd odadobta Margaretnek.

A lány elkapta, és egy kicsit felnyögött a súlyától. Aztán boldogan, feketéllő fogakkal elvigyorodott.

– Köszönöm.

David leült mellé, és kisimított egy hajszálat a szeméből.

– Mennyi időnk van? – kérdezett hátra a válla fölött.

– Egy óra – válaszolta Richard, miközben a totemtáiban turkált: ott volt a hajszál, amelyet Michael az Erdőistentől szerzett, a fekete gyertya, Carolyn ruhájának egy vértől merev darabja és egy viaszcsöpp a fekete gyertyából. Ezek egy n-dimenziós nyomkövető elemeit képezték, amely biztosan, de

legalábbis valószínűleg, elvezeti majd őket Apához. Nos... talán. Carolyn kételkedett a dologban.

– Annál semmiképp nem több – értett egyet Peter.

Margaret az ölébe vette a fejét, és piszkálni kezdte – az arcát simogatta, gügyögött neki, bozontos szemöldökét egyengette. Egy pillanatnyi koncentrációt követően a halott ember szemhéjai megrebbentek, majd felnyíltak.

– Kék szem! – kiáltott fel Margaret. – Ó, David, köszönöm!

David vállat vont.

Carolyn odasandított. Lehet, hogy a férfi szeme egykor tényleg kék volt, bár mostanra csak besüllyedtnék és hártvának tűnt. De a nő felismerte. Egykor Apa egyik kormányának egy jelentéktelenebb udvaroncaként, egyszer pedig Japán miniszterelnökeként szolgált. Normál esetben egy ilyen ember védelem alatt áll. *David nagyon bátornak érezheti magát.* A fej ismét pislogott, és a szeme megállapodott Margaretten. Nyelve megrándult, ajkai mozogni kezdtek, de persze tüdő nélkül nem tudott hangot kiadni.

– Mit mond? – kérdezte David. Hatheti száműzetés után a legtöbbször legalább némi felszínes amerikai tudásra szert tett, de japánul egyedül Carolyn értett.

Közelebb hajolt, és elfintorodott a szagtól. Fejét oldalra billentve érintette meg a férfi arcát.

– *Moo ichido itte kudasai, Yamada-san.* – A halott ismét megpróbálta megértetni magát, világtalan szemével kérlelte Carolynt.

A nő leült, és kezét higgadtan az ölébe tette, felül a ballal, úgy, hogy ujjait kölcsönösen elfedte másik kezének tenyere. Arca békéről, sőt jókedvről árulkodott. Tudta, hogy Emily könnyedén kiolvashatja a gondolatait, és még David is megérezheti azokat, legalábbis a főbb irányukat. A férfi mindig tudta, ha valakiben rosszindulat lapul iránta. Carolyn gyanította, hogy ha szükséges, ennél mélyebbre is képes hatolni. De nem számított. Ha Emily vagy David belenéznek a gondolataiba, csak annyit látnak majd, hogy segíteni akar.

Természetesen az *őszinte* érzés az öntudat esszenciája. Nem lehet nem érezni vagy figyelmen kívül hagyni, huzamosabb ideig még csak eltéríteni sem.

De némi gyakorlással és ügyességgel el lehet rejteni.

– Chiekóról és Kiko-chanról kérdezősködik – fordította Carolyn. – A gyermekei lehetnek. Tudni akarja, biztonságban vannak-e.

– Á – válaszolta David. – Mondd meg neki, hogy pusztá megszokásból kibeleztem őket. Az anyjukat szintúgy.

– Tényleg megtetted?

David vállat vont.

– *Sorera wa anzen desu, Yamada-san. Ima yasumu desu nee.* – Carolyn megnyugtatta a fejét, hogy a családja biztonságban van, és biztosította róla, hogy most már megpihenhet. A halott férfi hagyta lecsukódni a szemét, szempilláján egyetlen könnycsepp reszketett. Margaret éles, mohó szemmel vizslatta. Amikor leesett, és végigcsurgott Yamada arcán, a lány madár-szerűen megdöntötte a fejét, és nyelvének egyetlen mozdulatával felnyalta a cseppet.

A halott férfi felfújta az arcát, és kiengedte a levegőt – ez volt a leglágyabb, legszomorúbb hang, amelyet Carolyn valaha hallott. David és Margaret együtt nevettek rajta.

Carolynnak kissé erőltetnie kellett a mosolyát. Talán maga alá gyűrte a szánalom, amelyet szerencsétlen öreg iránt érzett? Lehet, hogy a szag miatt történt. De ha valaki a gondolataiba pillantana, továbbra is csak azt látná, hogy nagyon aggódik Apáért, és őszintén – még ha kissé idegesen is – David kedvében akar járni. De ujjbegyei megremegtek egy bronzlándzsa szárán enyhén végigvonuló vibrációk emléktől, és szívében fekete napként ragyogott fel a gyűlölet David és Apa iránt.